

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze- Praha

ČÍSLO 113

2/2015

Vážení členové klubu, dámy a pánové, přátelé,

dovolte mi, abych Vás všechny jménem rady klubu co nejsrdečněji pozdravil a popřál do dalšího života hodně zdraví, štěstí a osobní spokojenosti. Přichází k Vám Zpravodaj s pořadovým číslem 113. V něm se ve vzpomínkách našich členů dostanete zase do časů, které jsme trávili studiem ve VHŠ a pak dále u vojenských hudeb, či v civilním muzikantském životě. Jistě v nich najdete každý kus svého vlastního já a znovu se vrátíte do časů již nenávratně minulých. Nemusím Vám připomínat, že budeme velmi rádi, když i vy nám pošlete své vzpomínky k uveřejnění v dalších Zpravodajích.

Je tu konečně jaro, ale my již musím myslet na podzim, kdy se bude konat naše tradiční setkání. Do té doby vydá rada klubu ještě jeden Zpravodaj s úplnými informacemi o místě a čase setkání. Když bude vše probíhat tak jak má, tak se uvidíme v sobotu 11.10.2015 v Praze Dejvicích.

Předseda rady klubu VHŠ a VK Miroslav Průžek st.

Mezinárodní festival dechových hudeb Praha 2015

13. - 14. února 2015, Kongresový sál hotelu Pyramida

Festivalu se zúčastnilo sedm velkých dechových orchestrů-3 zahraniční (Itálie, Izrael, Německo) a 4 z České republiky (Harmonie 1872 Kolín, DOM Němčice n. Hanou, DO ZUŠ J. N. Filčíka Chrast, DO ZUŠ Přelouč). Soutěž byla vypsána pro kategorie střední, vyšší a nejvyšší třída. Tři orchestry soutěžily ve střední třídě a čtyři ve vyšší třídě. Do nejvyšší třídy se nepřihlásil žádný orchestr. Výkony orchestrů hodnotila odborná porota ve složení: Václav Blahunek (ČR), Jaroslav Šíp (ČR) a Theo Wolters (NL), tajemníkem poroty byl Tomáš Stavěl (ČR). Na závěr soutěžního klání proběhl seminář dirigentů se členy poroty. Poté následoval závěrečný ceremoniál festivalu - koncert Brass bandu ÚH Armády ČR a vyhlášení výsledků soutěže.

Letošní 17. ročník Mezinárodního festivalu dechových hudeb, který se konal premiérově v příjemném prostředí hotelu Pyramida, byl precizně zorganizován agenturou ORFEA pod patronátem Hlavního města Prahy a Ministerstva kultury. Zúčastnilo se jej sedm orchestrů: čtyři domácí a tři zahraniční, a to z Itálie, Izraele a SRN. Po důstojném přijetí radním pro kulturu v Brožíkově síni Staroměstské radnice se v pátek večer konal zahajovací koncert, na kterém se představil izraelský Beer – Sheeva Municipal Concert Band s dirigentem Micha Davidem a následně italský Orchestra Fiati „Giovanni XXIII“ Pianezza, jež řídil Antonio Zizzamia. Oba orchestry vsadily na

populární formy a folklorní žánry. V duchu virtuózních výkonů se nesl sobotní závěrečný koncert profesionálního hosta festivalu Brass Bandu Ústřední hudby Armády ČR pod taktovkou jejího hlavního dirigenta a velitele pplk. Jaroslava Šípa a hostujícího dirigenta kpt. Paul Colina Smitha z Velké Británie.

Vlastní sobotní soutěžní klání se dělilo na dvě kategorie – vyšší a střední. Nejvyšší třída letos nebyla obsazena. Jako povinná skladba zazněla třetí věta Rondo z Komorní symfonie Zdeňka Jonáka ve vyšší třídě a první věta z Junácké suity Evžena Zámečnicka ve střední třídě. Překvapením pro porotu a pro mnohé posluchače byla vyšší kvalita výkonů orchestrů v očekávané horší střední třídě oproti třídě vyšší. Tedy naopak nikoho nepřekvapilo, že se laureátem a celkovým vítězem soutěže stal orchestr s nejnižším věkovým průměrem patnáct let - Dechový orchestr ZUŠ Přelouč s dirigentem Michalem Chmelařem. Na zlaté pásmo pak dosáhl již pouze německý Sinfonisches Blasorchester der Angelaschule Osnabrück a dirigent Ekkehard Sauer, viz výsledková listina, a to i při hodnocení poroty podle starého soutěžního řádu, kdy oceňovala interpretační výkony orchestrů vyšším počtem bodů, než stanoví nově schválená pravidla soutěží. Porota se za tento svůj omyl orchestrům omluvila, přičemž si je jista, že celkové pořadí i umístění orchestrů do pásem by zůstalo zcela identické, i kdyby porota hodnotila dle nového soutěžního řádu.

Celkový akustický dojem Kongresového sálu hotelu Pyramida nadmíru vyhovuje zvuku koncertního dechového orchestru, do značné míry umírňuje velký zvuk žesťů, dřevěné nástroje zní plasticky a skupina bicích nástrojů je velice dobře čitelná. Okruh interpretačních problémů, který byl předmětem semináře dirigentů se členy poroty následně po soutěži, se týkal jednak rytmické preciznosti detailů jako např. rozdílů ve členění triolové a tečkované struktury, jednak zvukových - dynamických i barevných - kontrastů, a jednak se hovořilo o stavbě melodické linie. Člen poroty Theo Wolters, profesor na konzervatoři v Amsterdamu a v Maastrichtu, byl ve své hudební praxi orchestrálního hráče na trubku vždy inspirován technikou hry smyčcových nástrojů, konkrétně technikou smyků, přirozenou stavbou fráze „od žabky vs. od špičky“ a směřování melodie. Doporučoval by všem dirigentům dechových orchestrů totéž, tj. vystavět melodii tak, jak by ji přirozeně zahrály housle.

Dr. Václav Blahunek, předseda poroty,

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DECHOVÝCH HUDEB PRAHA 2015

VÝSLEDKOVÁ LISTINA

HARMONIE - STŘEDNÍ TŘÍDA

stříbrné pásmo

Dechový orchestr ZUŠ J. N. Filčíka Chrast 83

zlaté pásmo/

Sinfonisches Blasorchester der Angelaschule Osnabrück – Německo 90,6

Dechový orchestr ZUŠ Přelouč - **vítěz kategorie** 93

zvláštní cena poroty za nejlepší provedení povinné skladby střední třídy

HARMONIE - VYŠŠÍ TŘÍDA

bronzové pásmo

Harmonie 1872 Kolín 79,6

stříbrné pásmo

Beer – Sheva Municipal Concert Band – Izrael 84,3

zvláštní cena poroty za vynikající sólový výkon - Dr. Gabriel Mishor – klarinet

Dechový orchestr mladých Němčice nad Hanou 88
Zvláštní cena poroty za nejlepší provedení povinné skladby vyšší třídy
 Orchestra Fiati „Giovanni XXIII“ Pianezza – Itálie **vítěz kategorie** 88,3
zvláštní cena poroty za dirigentský výkon

LAUREÁT FESTIVALU 2015 **Dechový orchestr ZUŠ Přelouč**

28.března 2015 byl cenou THALIE oceněn za pěvecký výkon v roce 2014 Aleš Briscein, bývalý student Voj.konzervatoře a příslušník PH Praha, nyní operní umělec. Blahopřejeme k tomuto ocenění.

5.května 2015 se za přítomnosti presidenta ČR, ministra obrany AČR a dalších významných hostů uskutečnil koncert ke Dni vítězství ve velkém sále Kongresového centra. Koncert velmi povedený vřele přijatý posluchači v sále řídili pplk.Jaroslav Šíp a mjr.Patrik Spinek.

Jiří Vondrovic

V PALIČKÁCH JE MŮJ UM ... A BUM !

Praha, prosinec 1991

Další pokračování.

RÁNA JSOU NĚKDY ZLÁ

To první ráno bylo opravdu nezvyklé. Cítil jsem takový divný tlak na očích. Pokusil jsem se pootevřít víčka, ale nešlo to. Promnul jsem si rukou oči a konečně jsem viděl – po celém těle krásně bílý sníh a dveře dokořán. Otovi koukal modrý palec u nohy. Začal jsem s ním trást, až se konečně probral. Bylo štěstí, že nosil na noc kulicha. Naše nevýhoda byla v tom,

že maringotka neměla kamna. Dveře jsme nakonec přivázali drátem.

To dopoledne jsme absolvovali lékařskou prohlídku a odpoledne byla generální zkouška na první vystoupení. Kapelník, zvaný Dobra nebo Pigi, nervózně přehazoval noty, aby bylo vše v nejlepším pořádku. Po zkoušce jsme zabalili nástroje a pódium, což byla také naše povinnost. Všechno se naložilo na vlak a jelo se na první štaci.

Vlak s cirkusem jezdil obyčejně v noci, to byly koleje volné. Příjezdem cirkusu každé městečko ožívalo zvláštním ruchem. Největší podívaná to byla samozřejmě pro děti. Když vlak zašíboval na rampu, byl přistaven traktor, který maringotku odvezl na plac. To byli hudebníci převážně už ve městě. Za půl hodiny se už dalo něco dělat – jedna půlka kapely stavěla pódium a druhá připravovala lóže se židlemi. Závěr naší mimo hudební činnosti tvořily piliny. Nebyla to namáhavá práce, ale nepříjemná, piliny jsme pak měli všude. Ještě postavit orchestr a představení mohlo začít.

Carl Althoff – tak zněl název cirkusu, ve kterém jsme nakonec strávili několik let. Začátek každého programu tvořil půlhodinový koncert cirkusového orchestru. poté se program rozběhl podle nacvičeného scénáře. Tak to probíhalo každý den dvakrát. Hrát se muselo dobře, jinak by nás direktor poslal domů. Česká muzika měla u Althoffa i ve světě dobré jméno již od dob, kdy v Německu působil cirkus Humberto.

Ten první rok se toho událo dost. Všechno nebylo k zasmání, ale ty veselé příběhy vám budu vyprávět.

SVETR

Bylo krásné letní odpoledne. Program začal jako vždy s přesností tak

vlastní německému národu. Lidí bylo plno. Skoro vždy na odpolední program bylo více lidí, protože chodily děti s rodiči. Konferenciér ohlásil Afrikány, což byli dva afričtí sloni, jeden malý a druhý velký. Malý vběhl do manéže za potlesku diváků. Větší se zastavil hned u vstupní brány. Zalíbil se mu totiž zelený svetr, který měla jedna z divaček přes zábradlí druhého parketu hned na kraji. Slon se otočil čelem ke svetru a zadní nohou se postavil na pódium, kde seděla naše kapela. Váha sloní nohy byla větší, než stabilita pódia. To se nahnulo na jednu stranu a kapela, nečekající tuto sloní kreaci, se začala hroutit. Za chvíli bylo zase vše v pořádku a slon si to šinul dál za svým kolegou, ovšem se svetrem v hubě. Ten pomalu mizel v jeho útrokách. Majitelka svetru byla tak překvapená, že nestačila ani protestovat. Sloni odvedli své vystoupení a spokojeně odešli z manéže, aby udělali místo dalším. Pokračování bylo až druhý den odpoledne. To už jsme s očekáváním vyhlíželi své miláčky. Přišli a začali provádět svoje číslo, které se skládalo kromě jiného i z přechodu přes kladinu. Orchestr vyhrával jako vždy. Najednou se větší slon zastavil, zvedl oháňku a začal vyměšovat. Svým trusem se začal pravidelně strefovat do kladiny, až se tu náhle objevil rukáv ze zeleného svetru! Kapela zpozorněla a zpozorněl i domptér, syn pana ředitele. Rychle dal pokyn zřízenci, který okamžitě vystartoval. V ruce měl malé hrábě a šajskastli (česky hovnobednu), jak se říkalo náradí, které připomínalo větší lopatku. Říkali jsme mu Opa, česky dědek. Tento muž ošuntělého zevnějšku, milý, hubený, který utekl z NDR a který tu byl se svou prací pokojen, se jal plnit svojí úlohu. Pohraboval padající trus do lopatky. Když byla kastle plná, odběhl, ale rychle se vrátil, aby pokračoval ve své pracovní náplni. Náhle si všiml rukávu, který doposud visel ze slona. „Už je to tady!“ Zašumělo v kapele. Opa uchopil rukáv a začal tahat, co mu síly stačily. Po delším přetahování se mu opravdu podařilo svetr vytrhnout přímo s elegancí rutinéra. Ale pozor! Ve svetru byl zamotán ještě provaz, který slon sežral zřejmě se senem. Potíže byly nasnadě. Zřízenec tahal, tahal, vytáhnout nemohl. Po dalším přetahování slon zvedl ocas, povolil řitní otvor a provaz uvolnil. Opa to nečekal a upadl. Ještě chvíli pak na něj dopadaly bochničky trusu. Diváci se smáli a potleskem fandili jak Opovi, tak slonovi. Giovanni Althoff z toho ale moc velkou radost neměl. Aby vyjádřil svou nelibost nad výkonem, počastoval Opu svým bičíkem po zádech.

Po této scéně program pokračoval bez dalších problémů dál.

PRŠELO, JEN SE LILO

O několik týdnů později se stala další příhoda. Událo se to v Oldenburgu na severu Německa. Krásné počasí, slunce páliло jak na Kanárských ostrovech. Takového dne jsme využívali k tomu, abychom si mohli vyprat prádlo a hlavně košile, které v cirkuse trpěly nejvíce. Vypůjčili jsme si kádě od slonů, protože byly velké a vše se do nich vešlo. Vypráno bylo cobydup. Ještě pověsit a hotovo. Povinnost nám kázala jako vždy navozit piliny a postavit lóže. Pak jsme si honem uvařili něco malého k jídlu a už tu byl nástup. Odehráli jsme svůj půlhodinový koncert. Během naší produkce se začal zvedat vítr. Sloupy, držící šapitó, se začaly nadzvedávat, jakoby chtěly tancovat. To byl signál, že se se něco žene. Veškerý cirkusový personál začal převazovat sloupy a posouvat je tak, aby stály co nejvíce kolmo. Tímto úkonem vyšponovali celtu tak, aby se nemohla volně nadnášet.

V šapitó bylo horko k nesnesení. Motýlek, utažený u krku nebyl zrovna nejpríjemnější, ale nedalo se nic dělat. První kapky, které začaly dopadat na celtu, byly neklamným znamením, že naše prádlo, pověšené venku, bude mít s usycháním problém. Rychle jsem se rozhodl. V momentě, kdy začala hrát polská kapela, jsem vyrazil ke své maringotce. Prádlo už létalo vzduchem.

Doběhl jsem jen tak tak. Posbíral jsem rychle prádlo, abych stihl naše hudební vystoupení. V okamžiku, kdy jsem se chystal prádlo zanést do maringotky, zahlédl mě starý řídč Althoff. Začal na mě strašně rvát, abych šel okamžitě zpátky. „Zurück, Zurück!“ mi znělo v hlavě ještě tehdy, když už jsem seděl za svými bubny. Ještě musím podotknout, že při návratu už silně lilo, takže jsem byl durch. Fialové sako dostalo neurčitou tmavou barvu a tak jsem se ten den velice lišil od ostatních hudebníků. Pod nohama se mi začala tvořit kaluž, který se velmi rychle odpařovala. Odpařoval jsem se i já, protože jsem musel samozřejmě v mokřých šatech vydržet až do konce programu.

To nebylo ale ten den ještě všecko.

Kapelník Pigi si pořad čísel, jak za sebou následují v programu, psal na tvrdý papír, který získal z košil, jež byly tímto papírem vyztužené. Nějaký dobrák mu během zmatku s větrem tento sled čísel přehodil a když na nás přišla řada, klímající Pigi se probudil, vyskočil jako dvacetiletý a začal vyhrávat muziku, která podle jeho sledu byla na radě. Hudebník je člověk přizpůsobivý. Všichni jsme se připojili k Pigimu a nikdo si netroufl hrát něco jiného, i když jsme věděli, že hrajeme blbost. V zákulisí byly připraveni koně a před celtou v dešti indiští sloni. Ti, když zaslechli svojí hudbu, začali se prodírat do šapitó, naproti tomu koně na hudbu vůbec nezabírali. Do toho ještě přiběhl konferenciér a vykřikoval na Pigiho něco opravdu sprostého. Ten to ale v tom zmatku a hřmotu silicí bouřky patrně přeslechl a s úsměvem spokojeného kapelníka odsadil saxofon od úst a přeložil, že dnes nás konferenciér chválí, jak dobře hrajeme. Konferenciér ani nestačil seběhnout se schodů na pódium k mikrofonu, a už tu byl zase. Rudý vztekem řval na Pigiho, že hraje špatnou muziku a že se má hrát koňům. Když se Pigi podíval do svých záznamů, s hrůzou zjistil, že má konferenciér pravdu.

To se ale již valila voda do šapitó a program byl naštěstí přerušen. Pigi se vyčítavě podíval na svého letitého kamaráda, že mu to včas neřekl. František, trumpetista, který s kapelníkem sdílel dobré i zlé mnohá léta, se jen pousmál a prohodil: „No tak se nezlob, Dobro.“

Program byl přerušen asi na půl hodiny. Hasiči vysáli vodu, navozili se nové piliny a pokračovali jsme dál. Mezi tím jsem pomalu doschnul a večer jsme se tomu všemu už jen zasmáli.

Naši jubilanti

90 let	Josef Kočárek	2.8.	Václav Kruliš	30.10.
85 let	Josef Němec	21.8.	Josef Růžička	17.12
	František Lukavec	1.10.		
80 let	Augustin Kraška	28.7.	Miroslav Šrámek	19.9.
	John Bladon	6. 8.	Vladimír Vraňovský	20.11.
	Jiří Hlaváček	21.8.	Jiří Krejčí	11.12.
	Alois Kondziolka	28.8.	Josef Mysliveček	18.12.
	Jaromír Seiml	29.8.	Jiří Vagenknecht	20.12.
75 let	Gerbert Wagner	2.7.	Alois Suchán	16.10.
	Ing. Jaroslav Páč	9.7.	Luděk Zavřel	29.12.
	Ing. Jiří Jirsa	7.8.		
70 let	Jiří Křen	27.10.	Jiří Staněk	31.12.

BLAHOPŘEJEME!

Ze zpráv našich zpravodajů:

Dne 14. června 2014 se uskutečnilo setkání všech muzikantů, kteří byli v průběhu let 1958 do zrušení vojenských muzik příslušníky vojenské hudby 62. msp. v Prachaticích, 51. msp. v Českém Krumlově, divizní hudby a poté posádkové hudby v Českých Budějovicích v hotelu Clarion. Toto setkání bylo pojato jako 20. (neslavné) výročí zrušení PH České Budějovice a uskutečnilo se díky velkému úsilí Karla Malého, který dlouhé období sháněl kontakty nejen na vojenské muzikanty z povolání, ale i na muzikanty, kteří si u těchto muzik odsloužili základní službu. S těmi druhými byly problémy větší. Protože ačkoliv sehnal většinu jejich jmen, s adresami to bylo horší. I tak lze hovořit o velikém úspěchu, protože se nás sešlo celkem 76, z toho bývalých základačů byla přesná polovina, tedy 38. Když se vezme do úvahy skutečnost, že zejména ty starší generace prořídli, nebo už nejsou tak mobilní, je to hodně. Při detailnějším rozboru se z vojáků z povolání dostavila asi tak polovina z pozvaných, zatímco ze základačů téměř všichni pozvaní. Všechny zúčastněné jmenovat nebudu, ale ty dva nejstarší ano:

Jan Löffler, abs. VHŠ 1946-48 - 84 let - klarinet

Oldřich Kavale, profesor Plzeňské konzervatoře- 84 let - violoncello
základač v letech 1960-1962 v Prachaticích

Nutno také říci, že Karel setkání perfektně zorganizoval. Před setkáním dokonce v Českobudějovickém rozhlasu odvysílal 25minutový šot, ve kterém formou rozhovoru s redaktorem Zdeňkem Voráčem pohovořil o významu vojenských hudeb pro kulturní život nejen ve velkých městech, ale i na těch nejmenších obcích. Součástí šotu byly také archivní hudební nahrávky.

Při vstupu na setkání každý příchozí dostal prezenční jmenovku s připnutím na oděv. Bylo to potřebné, protože poznat tváře po tolika letech bylo téměř nemožné. Bylo dojemné sledovat, s jakou radostí se vítali staří kamarádi, kteří už ani nedoufali, že se kdy uvidí. V poledne byl zajištěn pro všechny účastníky oběd s tím, že si každý mohl vybrat ze tří jídel. V průběhu oběda Karel na zobrazovacím zařízení pouštěl komentovanou ukázkou z muzikantského života těchto tří hudeb se spoustou archivních obrázků. Celé setkání dokumentovala objednaná fotografa, takže na závěr byla pořízena i hromadná fotografie před hotelem.

Celkově bylo setkání hodnoceno všemi účastníky jednoznačně jako báječné a ze všech úst znělo přání je opakovat. Dokonce někteří, kteří se nemohli v daný termín dostavit, přijeli za Karlem jindy, aby se alespoň setkali s ním a dozvěděli se něco o ostatních.

Jiří Jirsa.

V poslední době opustili naše řady :

Bedřich Randa *29.8.1936 +28.5.2014 VHŠ 1952-55 křídlovka -kontrabas

Jan Klát *9.8.1935 +8.2014 VHŠ 1950-53 klarinet - housle

Vilém Horák *3.7.1935 +25.1.2015 VHŠ 1950-53 klarinet-fagot

dlouholetý člen FOK Praha

Bohuslav Netušil *31.10.1936 +4.2.2015 VHŠ1951-54 tenor-pozoun

Václav Hoza *1.11.1929 +16.4.2015 1954-56 člen AUS Praha, dlouholetý člen

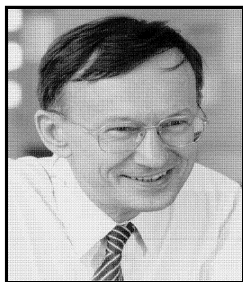
Čs.filharmonie, profesor hry na tubu na Pražské konzervatoři a AMU.

Vlastimil Kempe *29.10.1931 +05.2015 VHŠ 1948-51 klarinet-housle

dlouholetý dirigent Hudby Hradní stráže

Libuše Burešová od r.1999 čestná členka KAVK.

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Antonín Kühnel

Já a Japonsko.- další pokračování

Po roce mého druhého pobytu v Japonsku jsme zažádali o japonskou státní příslušnost pro mého syna Alana, který díky změněným zákonům získal možnost stát se japonským občanem po své matce. Do té doby totiž Japonsko uznávalo příslušnost dítěte jen po jeho otci. Tím se dosti změnila má osobní situace. Alan začal chodit do japonské školy a kvůli jeho dostudování povinných 9 let v japonských školách jsem se rozhodl trvale zůstat v Japonsku a podat si též žádost o japonské občanství. Měl jsem totiž na základě mého mezinárodního sňatku možnost získat japonskou státní příslušnost a tak zde zůstat natrvalo. Přemýšlel jsem o tom dost dlouho, než jsem se rozhodl. Jedním z důvodů pro mne bylo to, že se mi zdály neúměrně vysoké povinné platby Pragokonzertu (40% platu), protože jsem také musel platit normální japonské daně. Kromě toho se zdálo, že se u nás ještě dlouho nic nezmění a systém, který tenkrát u nás všechno ovládal a kontroloval vlastně omezoval svobodnou snahu a tvořivost, které jsem považoval za velmi důležité pro umělce. Kvůli přijetí této mé žádosti jsem se musel zříci československé státní příslušnosti, jelikož Japonci neuznávají dvojí státní příslušnost. Žádost jsem podal a československé úřady mě zbavily občanství. Po dobu čekání na vyřízení mé žádosti o japonské státní příslušenství jsem od jejich ministerstva vnitra dostal knížku, potvrzující moje osobní údaje a můj zákonný avšak bezprizorní pobyt v Japonsku.

Během následujícího roku se moje rodinné poměry zhoršily vzájemným odcizením do té míry, že Kejko odešla z naší společné domácnosti a odstěhovala se. Já jsem zůstal s Alanem sám, ale to již chodil do 4. třídy základní školy. Od podání žádosti uplynulo půldruhého roku, aniž se co přihodilo, až najednou mne překvapivě, bez ohlášení, navštívili dva inspektoři z ministerstva. Drali se přímo rovnou do mého bytu. Snažil jsem se s nimi domluvit venku, ale oni tvrdili, že jim musím ukázat svůj byt. Musel jsem je pustit dovnitř a oni vida, že zde nemám postel mé ženy, na mne tvrdě naléhali proč. Přiznal jsem, že se Kejko ode mne odstěhovala, načež oni mne požádali, abych svou žádost o japonské příslušenství stornoval, že za těchto podmínek nemám na ně nárok. Japonsko uznává na základě Helsinských dohod státní příslušnost jen těm cizincům, jejichž partneři jsou Japonci. Zašel jsem tedy na ministerstvo (Monbušo) a stornoval moji žádost o japonskou státní příslušnost. V tomto okamžiku jsem se stal člověkem bez státní příslušnosti, jen mi zůstala ta knížka potvrzující moji totožnost.

Psal se rok 1988. U nás v Praze už to vše vřelo, ale tady nic. Japonsko bylo právě na vrcholu své dosavadní hospodářské konjunktury a jeden US dolar stál 80 jenů! Mnozí soukromí podnikatelé se snažili toho využít. Ve skutečnosti byl tehdy dolar podceněn díky finančním machinacím USA a Mexika. Ti zdejší podnikatelé, kteří pochopili situaci si nakoupili tisíce dolarů, aby pak za několik měsíců, kdy se kurs vrátil na 1US = 100 jenů, bezhlavě investovali do výstavby nových domů, zřizování golfových klubů a zábavních středisek s veškerými možnými atrakcemi jako herny, biografy, plavecké bazény, restaurace, bary atd. Jeden z nich, student na univerzitě pan Hiromasa Ezoe se ujal shromažďování informací od všech soukromých podniků a začal vydávat časopis, kde uveřejňoval tipy na dobré investice a snažil se rozšířit svou pravomoc podplácením vládních činitelů tím, že jim dával šeky, které nebyly na burze zastoupeny. Toto jeho počínání se najednou prozradilo a on byl postaven před soud. Rozhodnutí soudu se opět protahovalo na mnoho let, jelikož on měl styky až do soudního tribunálu a tajně podplácel soudce Takao Fudžinami. Ten

se snažil blokovat rozhodnutí až do té doby, kdy vyšlo najevo, že pan Ezo je jej podplácel. V ten moment se toho chopil tisk a zpravodajské prostředky a byl z toho obrovský skandál. Ezo byl pak zavřen na řadu let.

V téže roce jsem se rozvedl se svou ženou Kejko po delším odloučení. Na doporučení mé sestry Vlasty jsem přihlásil svůj fiktivní studentský orchestr na účast na mezinárodním festivalu studentských orchestrů v Murcii ve Španělsku. Použil jsem jako dokumentaci úrovně tohoto neexistujícího orchestru nahrávku orchestru Musashino Academia Musicae, tedy naší školy. K mému překvapení přihláška byla přijata a vedení festivalu nám zajišťovalo bezplatný pobyt po celou dobu festivalu včetně ubytování, stravy a ostatních výloh. Jelikož tento festival se koná pravidelně v době velikonoce, kdy v Japonsku jsou jarní prázdniny, viděl jsem v tomto pozvání velkou příležitost k poznání Španělska a i rekreaci ve volných dnech. Dal jsem se tedy do shánění hráčů studentů, kteří by se chtěli tohoto zájezdu zúčastnit s podmínkou, že si musí zaplatit cestovné. Podařilo se mi dát dohromady celý orchestr 40 lidí Mozartovského obsazení, jen fagot jsme měli jen jeden. Na štěstí nebylo zapotřebí moc zasahovat do instrumentace originálu, pouze na několika místech, kde byly exponovány oba fagoty sólově, jsem přepsal tuto část prvního fagotu do klarinetu a fagot nechal hrát part druhého fagotu. Takto bylo vše v pořádku a nikde nic nescházelo. K nazkoušení programu zájezdu se nám podařilo zajistit učebnu gymnasia, kde jeden člen zájezdu pan Hajakawa vyučoval a to zadarmo. Také se nám podařilo obstarat orchestrální party a partitury kopií materiálů naší školy, tedy za pakatel. Vybral jsem skladby se dvěma dřevěnými dechovými nástroji, dvěma lesními rohy, dvěma trubkami a tympány (jeden hráč). Jeden trumpetista měl známého majitele cestovní kanceláře, jejichž zastupitel se dostavil do naší zkoušky a vysvětlil nám podrobnosti letu přes severní pól s mezipřistáním v Ancolage (Aljaška). Také si vybral pasy všech a všechny členy vyfotografoval a zažádal pro nás o španělská víza. Při příští zkoušce pak už rozdal všem pasy s vyřízenými vízy, jen já jsem musel sám osobně na španělskou ambasádu, zažádat si o vízum, jelikož jsem neměl žádný uznávaný pas, jen povolení k pobytu v Japonsku, kterou jsem dostal při žádosti o japonské státní příslušenství. Španělé se vytáčeli a nechali mne čekat 3 týdny s rizikem, že to Madrid neschválí. Nicméně po 3 týdnech mi to vízum do té knížky dali a to právě včas, jelikož za pár dní jsme už odjížděli. V den odjezdu jsem se nejprve informoval na tranzitních letištních autobusových spojích a bylo mi doporučeno jet autobusem letištní dopravy od hotelu Internacionál na Ikebukuro s ujištěním, že od hotelu Internacionál až na letiště to trvá 2 hodiny. Nastoupil jsem tedy do tohoto autobusu pro jistotu 3 hodiny před plánovaným srazem všech členů orchestru na letišti. Během cesty však díky neočekávané zácpě se autobus čím dále tím více opožďoval a všichni cestující začali být nervózní. Někteří z nich, cizinci, kteří měli přesně vypočítaný odjezd od hotelu bez časové rezervy, naléhali na řidiče dotazy „kdy už budeme na letišti“? I mně už začalo být po třech hodinách jízdy úzko. Když jsem se konečně dostal na letiště, všichni členové zájezdu už na mne čekali a volali na mne, abych se šel okamžitě přihlásit, že už mne třikrát vyvolávali letištním rozhlasem. Měl jsem štěstí, že mne na poslední chvíli zaregistrovali. Po této zkušenosti jsem se pevně rozhodl že již nikdy nepoužiji autobusu na letiště před odletem letadla.

Naše koncertní cesta do Španělska se setkala s velkým úspěchem. Na letišti v Madridu nás očekávala zástupkyně vedoucího festivalu a hned nás zavedla na prohlídku musea El Prado, kde jsme měli možnost vidět nejslavnější obrazy Picassa, Góji a jiných. Po prohlídce jsme nastoupili do autobusu, který nás dovezl do Murcii, kde nás ubytovali po školních ubytovnách, jelikož školy

měly velikonoční prázdniny. V následujících dnech jsme pak koncertovali v různých městech jižního Španělska murcijské oblasti. Byl to krásný zájezd spojený se seznamováním mladých členů našeho orchestru se španělskými studenty a několik našich členů zde navázalo trvalé přátelské styky. Trumpetista našeho orchestru pan Motojoši Furuja, kterému jsem půjčil peníze na cestu byl přímo nadšen, sprátelil se s naší průvodkyní Lolou a pak si ještě několik let dopisovali. Na našem zájezdu ve Španělsku jsem se sblížil s naší flétnistkou Aja, se kterou jsem pak žil dalších 8 let.

Po návratu do Tokia si mne zavolal ředitel a oznámil mi, že se rozhodli mne propustit. Důvodem k tomuto kroku mu byla naše neschválená cesta do Španělska. Prohlásil, že akademie je zodpovědná za posluchače (70% členů zájezdu byli posluchači akademie) a že musí mít přehled mimoškolní činnosti posluchačů. Já jsem se naopak domníval, že ve svém volném čase si může každý dělat co chce. V době cesty totiž byly velikonoční prázdniny. To byla pro mne po rozvodu další rána, jelikož jsem byl nucen hledat okamžitě nového zaměstnavatele. Rozhodl jsem se zůstat v Japonsku až do té doby, kdy Alan ukončí povinnou školní docházku. Myslel jsem si, že by to pro něho bylo těžké vrátit se v tu dobu do Prahy. A pak také bylo zřejmé, že po mém rozchodu s československými úřady budu doma perzekuován. Měl jsem v ruce jen povolení k pobytu v Japonsku, ale žádnou státní příslušnost.

Přestěhovali jsme se tedy se synem z ubytovny zahraničních profesorů do starého japonského celodřevěného domku, kde všechno bylo jiné a pro nás nové. Japonci se vždy přezouvají hned u vchodu. K tomuto účelu je hned u vchodu prostor snížený asi o 15 cm a asi 1m dlouhý, kde se ponechává zutá obuv a kde i hosté mají připraveny přezůvky. V domku byly japonské tatami (slaměné rohože), jimiž je pokryta celá podlaha. V Japonsku existují 2 různé velikosti těchto tatami: kjóma a kantóma. Prvá má rozměr 191 x 95.5 cm a používají se na západě Honšu t.j.v Kjótu a Ósace. Druhá má rozměr 176 x 88cm a je běžná ve východní části Honšu, t.j. v Tokiu a Jokohamě. Na jedné straně pokoje bylo ošire, což je japonská skříň, zabudovaná ve zdi, kam se ukládají matrace, deky, polštáře a i t.zv. zabuton. Zabuton jsou pevnější polštáře na sezení. Mnozí Japonci i dnes ještě spí na matracích, které se vždy večer před spaním vyndají z ošire a ráno se opět do uloží. Tito Japonci pak nemají vůbec zapotřebí postele. Uprostřed pokoje pak byl japonský nízký stůl, u něž se sedí na polštářích zabuton, které jsou umístěny přímo na tatami. Pro Evropany je tento způsob sezení stylem „séza“ (nohy se ohnou v kolenech dozadu a sedí se na patách), či „agura“ (nohy se složí před sebe křížem) velmi nezvyklý a po určitém čase nohy zdřevění. Japonci jsou však od malička na to zvyklí. Pokoj byl oddělen od vstupního prostoru t.zv. šódži, používané pro oddělení jedné části pokoje od druhé. Tyto šódži jsou vyrobeny z lehkých dřevěných rámu, mezi nimiž je napjatý papír, nejčastěji japonský papír zvaný „vaši“. Okna domku se z venku uzavírala na noc opět dřevěnými okenicemi zvanými „fusuma“, jimiž se úplně zakryje okenní prostor a celá okenní stěna, aby se člověk během noci cítil více bezpečný. Nakonec jsme měli i japonský záchod, který je totožný po celé Asii a v Evropě je možno se s ním setkat na východ od Rumunska. Jsou to prostě dvě šlapky na vybetonované nádržce, mezi nimiž je díra na odtok a splach výkalů.

Po půlroce hledání jsem získal místo profesora hudby a dirigenta školní dechové hudby ve městě Gifu, kam jsem se přestěhoval. V Gifu mne na učitelském ústavě přijali s otevřenou náručí. Byl jsem pověřen řízením ansámblové hry a školní dechové hudby. Plat nebyl valný, jelikož i úvazek byl jen poloviční. Měl jsem hodně volna a tak jsem se dal s chutí do komponování s tím, že využiji volné ruky v koncepci programů školní dechovky a uvedu vždy

nějakou svoji skladbu. To se mi sice bez problémů dařilo, ale nepřineslo to očekávaných výsledků. Pokusil jsem se sice nabídnout své skladby několikrát k vydání, ale vždycky byly nahlíženy profesionální porotou skladatelů jako amatérský výplod a tudíž zamítnuty. Vcelku mám asi 3 hodiny hudby pro dechové orchestry, ansámby a sólové nástroje. S několika těmito skladbami, jejichž kompozice byla podmíněna dobovými událostmi se mi podařilo na čas proniknout. Některé se hrály, pokud byly tyto události aktuální. Na příklad „Das Brandenburger Tor“ (složená na oslavu opětového spojení Německa), anebo „Hanšin Dai Šinsai“ (líčící největší japonské zemětřesení v Kóbe a okolí).

V osobním životě jsem však štěstí neměl. Alan moji přítelkyni Aju nesnášel. Přesto jsme se chtěli vzít, ale dělila nás vzdálenost asi 400 km (já jsem byl v Gifu a ona v Tokiu) a já po první neblahé zkušenosti váhal tak dlouho, až si po 8 letech našla jiného. Vidávali jsme se tak jednou za měsíc, což bylo málo na vzájemné soužití.

Alan začal v Gifu chodit do střední školy a někdy jsem s ním měl plné ruce práce. Byl čím dále tím více odmlouvačný a tvrdohlavý. Jezdili jsme spolu na kolech k jeho učiteli na housle na soukromé hodiny a jednou, když se vzpíral a nechtěl jet, na mne plivnul. Tato jeho pubertální vzpurnost trvala asi 3 roky. Po třech letech, kdy vstoupil do gymnázia se postupně uklidnil a dnes je to báječný syn, nemohu si stěžovat.

Moje přítomnost v Gifu se roznesla po okolí a na základě toho mne vyrozuměla dechová hudba v Ovari Ičinomija (městečko nedaleko Gifu v sousední provincii Ajči), že má zájem o mou spolupráci coby stálý dirigent na půl úvazku s pracovními dny vždy v úterý a pátek. Zařídil jsem si to ve škole tak, abych měl úterky a pátky volno a přijal jsem to. Byla to dechová hudba kolem 40 profesionálních hráčů, zkoušející nebo účinkující vždy jen v úterý a pátek. Byla finančně podporována místní radnicí a její koncertní náplň spočívala ve výchovných koncertech pro děti a mládež přímo ve školách. Jezdili jsme do obecných, středních škol i gymnázií a koncerty byly zaměřeny na hudební výchovu dětí s výkladem o skladbách a skladatelích světového repertoáru a jeho ukázkami. Díky tomuto druhému polovičnímu úvazku jsem byl konečně plně honorován a stačilo nám to s Alanem na živobytí. Během našeho dvouletého pobytu v Gifu jsem měl rovněž několikrát příležitost řídit tamější amatérský symfonický orchestr, který se těšil velké oblibě obyvatelstva Gifu a byl technicky na velmi dobré úrovni.

Druhý rok strávený v Gifu mi na Nový rok přišlo mnoho gratulací t.zv. „nengadžó“ (přání k novému roku). Zasílání nengadžó je v Japonsku každoroční akce, nezbytná na udržení styků. Lidé si přejí vše nejlepší do nového roku „jorošiku onegaji ši mas“, což znamená „počítejte se mnou rovněž v tomto roce“. V Japonsku se z dob minulých stále traduje závaznost ve veškerém podnikání, jelikož je zde mnoho lidí a jsou na sobě závislí jak v pracovních příležitostech, tak i ve vzájemných výpomocích. Jsou zde dvě období, kdy si Japonci vzájemně vyjadřují díky za prokázané služby tím, že si zasílají dárky (většinou potraviny). První z nich je „čúgen“ na počátku července, druhé pak „sejbo“ je na konci roku v prosinci.

Těsně před vánocemi 1991 se na ulicích Gifu objevily plakáty zvoucí zájemce k návštěvě přednášky o nové sektě budhistického náboženství s portrétem Asahara Šóko (vlastním jménem Čizuo Macumoto). Tehdá jsem tomu nevěnoval pozornost. Za pár let se však zjistilo že mnohé zločiny, které do té doby nebyly objasněny, spáchala tato sekta (AUM). Např. vyvraždění rodiny právníka Cucumi Sakamoto. Ten zastupoval v soudním procesu řadu rodin, stěžujících si na systém zavedený sektou. Jednalo se o odloučení a povinné uzavření příslušníků rodin, kteří vstoupili do AUM, do jejich

náboženských objektů kde neměli spojení s ostatním světem. Sektě zlomil vaz až načasovaný útok na systém metra v Tokiu vypuštěním sarinu na pěti stanicích metra v březnu 1995. Při něm zahynulo a bylo zraněno spousta lidí. Teprve tehdy jsem si vzpomenu na plakáty, verbující členy této nové sekty, která se rozšířila do té míry, že se stala nebezpečnou celému státnímu aparátu Japonska.

Vzpomínky.

V minulém Zpravodaji jsme otevřeli ze vzpomínek Václava Foldyny téma vojenských pohřbů. Tady je několik vzpomínek.

Tak třeba na Kladně jsme pochovávali 31.12.1953 mladíka, vojáka, příslušníka PTP, který tragicky přišel o život čistě z nedbalosti důstojníka. Za Čepičkovy éry muselo sloužit vše co mělo ruce a nohy. Vojáků tehdy bylo jako much. Bránili jsme přece aktivně západní výspu socialistického tábora. Přirozeně, že na svátky Vánoční a Nový rok nastalo stěhování národů. Kluci ze Slovenska sloužili v Čechách a naopak. Mimo jiné to bylo podle mne jedno z mála pozitiv poznávání naší republiky mladými lidmi. Dodnes nepotkám Slováka, bývalého vojáka, že by něco nevěděl o západních, jižních, severních, či středních Čechách. Zkuste se dnes zeptat mladého člověka, Slováka, bude na Vás koukat jako blbeček, když řeknete Tachov, Stříbro nebo třeba i Plzeň, nemá šajnu kde to je. Spíš se dovíte od něj podrobnosti o Paříži, Benátkách a jiných západních metropolích. Totéž ovšem platí i naopak. Čech už dnes slovenčinu považuje za zcela cizí jazyk a nerozumí ani těm zcela obyčejným pojmům. No což o to, každá doba přináší výhody i nevýhody.

Vraťme se tedy k našemu příběhu. Za rakví kráčela sestra a starší bratr nebožtíka. Drama pohřbu vyústilo v okamžiku ukládání rakve do hrobu. Sestra v prožívaném zoufalství skočila za ním do jámy. Museli ji vytahovat. Ne, nebyla to hysterie, ale neskonale velká bolest, kterou prožívala. Dozvěděli jsme se totiž, že ona si bratra vychovala s mateřskou láskou sama po smrti rodičů, násilně odvečených a později zahynuvších v některém nacistickém koncentračním táboře za II. světové války. Neprovdala se, žila pouze pro bratry, nahrazovala jim celým svým bytím rodiče, vytvářela v tehdy neutěšených a komplikovaných podmínkách svým mladším sourozencům rodinu. Proto tolik citů a tak silné emoce při pohřbu. Zajímalo nás jak vlastně přišel o život. Byl ve vlaku na cestě domů na krátkou novoroční dovolenou, (až později se tomu říkalo, že jede na opuštěný), za svými sourozenci. V kupé 2. třídy seděli spolu poručík, desátník a základák PTP, později náš dotyčný nebožtík. Asi nebude těžké uhádnout co se v kupé dělo. Samou radostí, těšíc se na chvíle volna se mažou společenské rozdíly, šarže nešarže hrají se karty, kecá se o všem možném i nemožném, ale hlavně se chlastá. Tedy pili všichni tři. Pili obyčejný tuzemský rum. Když se pije, je třeba občas i močit. Vypravili se tedy na konec vagónu na záchod. Vstupní dveře sousedící s dveřmi WC byly oteřeny dokořán. Dnes už nelze tvrdit co bylo skutečnou příčinou, zda alkohol nebo cukání vagónu na kolejích, jednoduše vojín PTP z jedoucího vlaku vypadl. Desátník stojící v jeho blízkosti spěchal k záchranné brzdě s úmyslem vlak zastavit. Ruku na záchranné brzdě mu však poručík přidržel se slovy, aby to nedělal, že by z toho mohl být pěkný průser, vyšetřovačky a podobně, a že nakonec ho vlastně nikdo nezná a oni ani nemusejí vědět kde a kdy se z kupé vytratil, takže se nic neděje. Stačí, když budou jenom o nehodě mlčet. Vojáček ovšem z vlaku vypadl vcelku šťastně na šikmý svah. Udělal pár kotrmelců, dostal otřes mozku, čili ztratil vědomí a zůstal ležet. Prý neměl ani žádnou zlomeninu. Později v agónii se doplazil nahoru po svahu na koleje a do rána ho přejelo

dalších několik vlaků. Zakrátko se zjistilo vše. Poručík byl degradován, desátník potrestán, ale co z toho. Život nešťastníkovi už vrátit nebylo možné. Zbytečná smrt, smutný příběh

Hráli jsme na pohřbu vojáčka, pohraničnicka v Seredi. Přivezli ho ze západní státní hranice, ze Šumavy. Průvodce, politruk útvaru rodičům jako příčinu smrti uvedl, že prý se utopil při koupání v jezeře na Šumavě. Otcí to nedalo spát. Přece kluk „odkojený“ a celé mládí žijící na řece Váh, dobrý plavec, lodník i rybář úzce sžitý s vodním živlem se nemohl jen tak utopit. V noci tedy rozsekal cínovou rakev a beze svědků si syna prohlídl. Zjistil, že byl zastřelen. Bylo z toho zbytečné pohoršení. Politruk z obav s otcem ani moc nekomunikoval a raději vzal nohy na ramena a prvním vlakem ujel. Rodiče se dobrali k pravdě. Kluk byl zastřelen při výkonu služby na státní hranici. Kamufláž o utopení prý měla kořeny v tom, aby se nešířila zbytečná panika o nebezpečí, které číhalo na zvlášť vybírané a kádrované, režimu oddané kluky sloužících u pohraniční strážě při ochraně státní hranice.

Jeden z nejsmutnějších byl pohřeb vojáčka v Jablunkově. Byl to sirotek, tedy totální sirotek. Neměl vůbec nikoho. Na pohřbu nikdo nepromluvil. Za rakví kráčeli pouze dva úředníci z MNV. Skromné, formálně jednoduché a o to víc smutnější.

Už jsem o tom psal na jiném místě, ale patří to i sem, aby obraz této epizody mohl být komplexnější. Po únoru v r.1950 nastala přestavba armády ČR podle sovětské vojenské doktríny. Důstojnický sbor byl sestavován nikoliv podle vzdělání, nýbrž podle třídního původu. Tak tedy vypadali i mnozí důstojníci, kteří měli potíž nejen s psaním, ale často neuměli ani dobře číst. Velitel poddůstojnické školy - major (byl věrně popsán v knize „Černí baroni“ jako major Terazky) neuměl ve svých projevech k frekventantům PS říkat skoro nic jiného než to, že voják v případě neuposlechnutí rozkazu velitele může být zastřelen. To opakoval denně i několikrát při každém nástupu útvaru. Navíc jeho projevy byly kombinací několika řečí najednou, splétal slovenštinu s rusínštinou a domníval se, že hovoří česky. Přitom vždy řval jako říčný býk. Mezi frekventanty byl kluk, syn rezníka z Tábora, zpěvák v kostelním sboru Církve Československo husitské, voják citlivé povahy, vnímavý. Ten si vzal slova svého nejvyššího představeného tak k srdci, že se pod tímto soustavným psychickým tlakem, vsugerujíc si, že asi nedokáže svého velitele náležitě respektovat, dokázal při strážní službě ze Silvestra na Nový rok 1955 zastřelit. Na pohřeb do Tábora jsme jeli z Loun na korbě nákladního vozu pod plachtou celých 140 km. Mráz byl krutý. Plachta nás skoro vůbec nechránila. Topili jsme si letovací lampou. Pohřeb to byl převelice smutný. Na rozloučenou mu zpíval jeho oblíbený mateřský církevní pěvecký sbor.

Zcela jiný pohřeb se konal v Novém Jičíně. Tam jsme vyprovázeli na poslední cestě jednoho majora, který sloužil u útvaru v Žilině. Byl to mladý chlap. Dojížděl pravidelně za svou mladou chotí. Při jedné návštěvě, údajně se ani nevyzul z holínek a jak byl tak svou manželku zalehl a v největší rozkoši ho trefil šlak. Zemřel hrdinskou smrtí na Heleně. Tak se totiž jeho manželka jmenovala.

Také v Novém Jičíně, někdy úplně jindy jsme hráli hromadný pohřeb vojákům, kteří se zřítily po náraze Dakoty na Kriváň ve Vysokých Tatrách při pravidelném výsadkovém cvičení para-útvaru v Prešově. Tehdy zahynulo celé obsazení letadla které činilo 21 vojáků parašutistů plus obvyklá posádka letadla. Byla to veliká tragédie. Vše se náležitě tutlalo. Nic se nerozmazávalo. Pochovali jsme v jednom dni na jediném hřbitově asi 16 vojáků. Každého zvlášť. I když obřady byly po úvodním ceremoniálu mimořádně krátké, trval tento pohřeb hrozně dlouho a taky byl nesmírně smutný.

Taky se pohřby využívaly na politickou agitaci, či naopak na verbální protesty proti socialistickému režimu. Bylo to ve Slezsku, přesněji v Třanovicích, v oblasti známé svým tvrdým a dlouhodobě přetrvávajícím odporem proti socializaci zemědělství. Voják přijel načerno domů, na krátkou návštěvu rodičů na služební nákladní Tatrovce 111. Po dobu návštěvy ji nechal stát na hlavní silnici, která vedla v mírném stoupání do kopce. Když pale chtěl odjet zjistil, že mu zůstal „viset“ klíč v brzdícím bubnu zadního kola. O závadě věděl a taky věděl jak si pomoci. Motor nechal natočený, vlezl pod nákladňák v ruce s kladivem, bouchl po klíči, ten se uvolnil a auto se na svahu dalo nečekaně do pohybu. Asi ho to překvapilo, nebo krátce zaváhal, nebo snad zakopl, prostě nedokázal již vylézt a těžký nákladňák ho nemilosrdně usmrtil. Byla to jistě tragédie. Katolický farář pohřbu využil jednak k tomu, že kritizoval armádu, velící důstojníky a celý vojenský systém jako nějakou zločineckou organizaci vedenou démonem, či samotným satanem, ale hlavně si neodpustil, aby ve svém projevu nesprovodil ze světa probíhající socializaci a združstevňování zemědělství. Ten plival nechutná a neobjektivní obvinění na všechno možné, prskal jako ceres na rozžhavené pánvi. Vše přednášel náležitě srozumitelně, s akcentem a hlavně s neskrývanou nenávistí. V té chvíli mne napadlo, jestli to není potomek některého z nesmírně zbohatlého církevního majitele pozemků, které o majetek svým patentem připravil jeho veličenstvo císař C&K František Josef II. Byla to nechutná inscenace téměř v ničem nepřipomínající smuteční pohřební shromáždění. Bůhví jestli to nějak pomohlo chudákovi nebožtíkovi.

Jeden z nejzajímavějších pohřbů jsem hrál už těsně před skončením profesionální služby v armádě. Bylo to někde v Bukovských horách v jedné osadě, jejíž název bohužel mi vyprchal z paměti. Jednak to bylo hodně daleko od běžné civilizace, mluvilo se tam rusínsky, v osadě nebylo nic než domečky z hlíny a slámy a byl tam na konci dřevěný kostelíček. Žádná pošta, žádná úřední nebo církevní instituce, vyloženě samota, opuštěná výspa na konci světa. Abychom se tam vůbec dostali, museli jsme absolvovat terénní „kros“ na korbě otevřené Praga V 3 S.

Projížděli jsme hlubokými hvozdy, jen jsme dávali pozor, aby nám nějaká větev neutrhla hlavu. Měl jsem pocit jako sám, žízňivý v poušti, v úplně cizím, neznámém prostředí. Obřad vedl pravoslavný pop. Ve svém obsáhlém a nesmírně dlouhém projevu zněla dominantní myšlenka, „Pištinko bul pred páru dnima doma, na dovolenke, so mnú se rozprávál a hvarel, že už stříhá centimetrik, že se mu ta vojančina kráti a že přídě za páru dňoch do domu, do svojej chyži.“ Ten jeho projev nebyl zlý, byl spíš zajímavý nejen svoji rusínštinou, ale i obsahem. Účastník se dozvěděl vše nejen o něm, ale o jeho rodičích, sourozencích, příbuzných a o všech lidech z osady, též o jeho kamarádech u útvaru a jeho veliteli. Dalo se to poslouchat. Když skončil, byli jsme rádi, ale nikoho nenapadlo jak to bude všechno pokračovat. Než se průvod pohnul, ještě počas projevu ctihodného pána popa, se kolem nás točili mnozí lidé, vzdychali a byli nešťastní, že už Pištinko není mezi živými. Z této směsice mi utkvěla v paměti postava asi osmdesátiletého pastýře ovcí, valacha, který přinesl na polštářku všechna svoje válečná vyznamenání. Nutno poznamenat, že to bylo velice zajímavé. Měl rády ještě z 1.sv. války. Jmenoval je jeden za druhým, jak zachránil tomu či jinému generálovi život, jak kdekoho vytáhl z válečného ohně, jaké zranění utrpěl, též hovořil poutavě o příhodách, které zažil počas bojů za II. světové války. Bylo opravdu co poslouchat. Byl valachem na salaši pásal ovečky, byl nemajetný, ale spokojen. V té chvíli jsem pochopil, že veškeré medaile jsou jenom kousky železa, bezvýznamné plíšky. V té chvíli se definitivně navždy změnil můj názor na všeliká vyznamenání,

rády nebo pamětní plakety. Dostal jsem jich v životě kolem pětadvaceti, všechny leží ve skříni s vercajkem v garáži. Nikomu jsem je nikdy neukázal.

Nebožtík, Pištinko byl v rámci pohřebního obřadu v rakvi přemístěn do první chýše. Tam rakev otevřeli a byl vykonán asi čtvrt hodinový ceremoniál na rozloučenou. Pak rakev zavřeli a odnesli do sousedního domu. Těch chýší bylo celkem šestnáct a v každé se obřad opakoval. Součástí ceremoniálu bylo i pohoštění, nejen pro pohřební průvod, ale i pro nás. Hlavně se pila domácí samohonka, konzumovaly se domácí klobásy, slanina s chlebem anebo škvarkové pagáče. Nebylo to špatné. Z počátku se nám to i líbilo, ale potom, to už nebralo konce. Hladina alkoholu pomalu stoupala s přibývajícím chladem okolního prostředí. Ještě, že nepršelo. To bychom se utopili asi v blátě. Takto jsme se topili v alkoholu. Pohřeb trval neuvěřitelných víc než šest hodin. Domů jsme se dostali hodně pozdě v noci. Nic podobného jsem již ve svém životě nezažil.

Václav Foldyna

ZPRÁVA

o výroční kontrole hospodaření s finančními prostředky „Klubu VK – VHŠ za rok 2014“

Ve smyslu metodických pokynů pro revizory „Klub“ SVZ- ČR a usnesení výborové schůze našeho Klubu, byla provedena dílčí kontrola finančních prostředků v období 1.2014-12.2014

Kontrolu provedli: **revizor** – Ing. Pavel OLÍK a **ekonom** - Ing. Jiří JIRSA s těmito výsledky:

Počáteční stavy:

pokladny	<u>7 135,00 Kč</u>
banky 1 Fio K :	105 484,00 Kč
banky 2 Fio BÚ :	2 204,54 Kč
Celkem finance	114 823,54 Kč

PŘÍJEM :

Členské příspěvky	29 198,39 Kč
Úrok	86,71 Kč
Celkem příjem	29 285,10 Kč

(slovy: dvacetdevět tisíc dvě set osmdesát pět 10 /100 Kč)

VYDÁNÍ :

Kytice na pohřby	46,00 Kč
Obálky, telefon	544,00 Kč
Cestovné	756,00 Kč
Provozní režie	4 311,00 Kč
Internet	514,00 Kč
VČS občerstvení	8 788,00 Kč
Daň zúroků	16,43 Kč

Celkem vydání 14 975,43 Kč

(slovy: jeditisícdevět set sedmdesát pět 43/100 Kč)

Celkem výsledek hospodaření 14 309,67 Kč

(slovy : čtrnáct tisíc třicet devět korun 67 haléřů)

Nové stavy k 31.12.2014:

pokladna	:	9 290,00 Kč
banka 1 FIO K		118 152,67 Kč
banka 2 FIO BÚ :		1 690,54 Kč
celkem finance:		129 133, 21 Kč

(celkem slovy: jednostodvacetdevět tisíc třicet tři 21/100 Kč)

revizor Ing.Pavel OLÍ K

ekonom Ing.Jiří JIRSA

Předloženo na výborové schůzce vzato na vědomí.

Potvrdil: předseda Miroslav P R Ů Ź E K

Kontaktní adresy:

Předseda:

Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov

mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

web stránka Klubu absolventů:KAVK.cz

e mail: predseda@kavk.cz

Ekonom:

Ing.Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10

mobil: 777666096, e mail:jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:

Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad Labem

mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

Naše webové stránky : www.kavk.cz

ÚČTY u Fio Banky

(číslo BÚ 2800198771/2010) – spořicí (S)

(číslo BÚ 2800198772/2010) – běžný (B)

**Promenádní koncerty uniformovaných hudeb
Pražský hrad 2015****„172 let koncertování na Hradě“**

6.6.	Hudba Hradní stráže a Policie České republiky	Festpol
27.6	Hudba Hradní stráže a Policie České republiky	Den ozbroj.sil
4.7.	ÚH Armády České republiky	Promenádní koncert
25.7.	dechový orchestr 35.pěših pluku Plzeň	Promenádní koncert
15.8.	Vojenská hudba Olomouc	Promenádní koncert
5.9.	Hudba Hradní stráže a Policie České republiky	Promenád.koncert

Zahrady Na Valech Pražský hrad 10.15 - 12.00 hod.

Koncertní účinkování ÚH AČR do konce roku 2015.

- 10.5. malý dechový orchestr divadlo Písek 18:00
 20.5. - 24.5. velký dechový orchestr (VDO) na festivalu ve Švédsku
<http://www.rnbm.se/>
 31.5. VDO promenádní koncert Letohrádek Hvězda Praha 14:00
 7.6. Big Band ÚH AČR KD Stříbro 15:00
 12.6. VDO Výstaviště Lysá nad Labem cca 10:00 (11:00)
 17.6. Big Band ÚH AČR Tábor koncert pro veřejnost (vojenský objekt) 16:00
 20.6. Big Band ÚH AČR Č. Kamenice Jazz Fest cca 12:00
 4.7. VDO promenádní koncert zahrada Na Valech Pražský Hrad 10:00
 6.7. VDO koncert v rámci Husových slavností Staroměstské náměstí 12:15
 28.8. VDO zahajovací koncert Oslav Maršála Radeckého Olomouc Horní náměstí 20:00
 4.9. VDO zahájení fest. DH Fišerův Bydžov Nový Bydžov Jiráskovo div. 19:00
 10.9. VDO promenádní koncert Městská knihovna Praha 17:00
 8.10. VDO koncert "lásky v hudbě" Měst.knih.Praha 17:00
 27.10.VDO koncert Rudolfinum 19:00 výročí vzniku ČSR

- 11.11. VDO koncert pro vál. veterány Rudolfinum 19:00
 19.11. VDO koncert "filmová hudba" Měst.knih.Praha 17:00
 20.11. VDO koncert pro vál. veterány (Legie) Valtice 16:00
 3.12. Měst.knih.Praha vánoční koncert 17:00 (budeme muset změnit termín
 pravděpodobně na 10.12.)
 3.12. výroční koncert vzniku ÚH AČR Rudolfinum 19:00

FESTIVALY A PŘEHLÍDKY V ROCE 2015

- 4.7. Dechovkový festival - Jehnědno u Písku
 5.7. 11. ročník Setkání muzikantů - Rymice
 5.7. 6. ročník festivalu DH Přepychy Karla Pšeničného
 5.7. 26. mezinárodní festival DH - Lidečko
 5. - 6. 7. Lanžhot Metoděje Prajky - festival DH
 11.7. 12. Přehlídka DH - Bystřice u Libáně
 11.7. Hudební festival Pod lípou - Jáma
 12.7. 46. ročník festivalu dechových hudeb - Ratiškovice
 18. - 19.7. 21. Kubešova Soběslav
 25.7. 4. ročník dechovkového festivalu - Dlouhá Ves
 25 - 26.7. XXII. Setkání dechových hudeb - Dřevohostice
 1.8. 17. Drietomský festival DH - Drietoma Slovensko
 2.8. XXIII. Bechyňský festival dechových hudeb - Bechyňe
 8.8. Festival Ladislava Prudíka - Dolní Heřmanice
 14. - 16.8. Setkání muzikantů v Bílých Karpatech - Valašské Klobouky
 28. - 30.8. Mezinárodní lázeňský festival dechových hudeb Karlovy Vary
 29. - 30.8. Festival DH Pod Javorinů - Strání
 30.8. 13. ročník festivalu Z oboch brehů Moravy - Holíč (Slovensko)
 4. - 5.9. 19. Fišerův Bydžov - festival DH Nový Bydžov
 5.9. 13. přehlídka dechových hudeb - Košťálov
 5.9. Mezinárodní koncert dechových hudeb „Z jižních Čech a Moravy“-
 Chýnov
 5.9. Festival DH - Nýřany
 5. - 6.9. 45. Fadrhonsova Dobrovice
 19.9. Poncarovy Zdice
 25. - 27.9. Vejvodova Zbraslav
 10.10. Přehlídka |DH Muzikanti, hrajte! - Výstaviště Flora Olomouc
 25.10. Den s dechovkou - Skuteč
 25.10. Setkání malých dechových hudeb - Zbraslav u Brna

ZPRAVODAJ č.113 vydala rada klubu - květen 2015.